



## Պարույր Սևակ

### Հրավիրում - ուրախանում եմ

Եկե՛ք, խնդրեմ, եկե՛ք այսօր ու դարձեք ինձ սեղանակից՝  
Օգտրվելով իմ այսօրվա բարենպաստ եղանակից:  
Եկե՛ք այսօր ուզածիս պես ուրախանանք, ուտենք-խմենք,  
Չէ՞ որ նորից  
Էլ մեր նորից  
Չենք ծնվի մենք:  
Թող գան, խնդրե՛ն, բուրձր նրանք, ուլքեր գիտեն  
Փայլատակել կարմիր գինու թնդությունից.  
Ուրախանալ և օտարի՛ խնդությունից,  
Ուլքեր գիտեն վիշտ ու ցավը ետ վանելու,  
Կյանքում լավը և առողջը հավանելու,  
Գեղեցիկը ու վսեմը դավանելու  
հարզն  
ու  
կարգը.  
Ուլքեր գիտեն նաև իրենց բերնի համը,  
Թող չուշանա՛ն, թող շտապե՛ն, քանի որ դեռ  
Գինի-օղին փակ շշերից դուրս չի հորդել,  
Եվ չի հասել խորովածի  
Ժամն  
ու

դամը:

Թող մոտենա իմ սեղանին

Նա՛, ում ձեռքը կոշտացել է

Մուրճից, բահից ու եղանից.

Ով տանջանքից կշտացել է

Ու փնտրում է սպեղանի.

Ով կրում է խոցերն անանց

Աղջիկների ու գեղանի

հարս ու կանանց:

Նա կգտնի այստեղ նրա՛նց,

Ովքեր գիտեն երգել-պարել,

Գրկել-փարել,

Գերել-սիրել,

Ինչպես նաև հյուրասիրել՝

Ունեցածը լավ ծախսելով,

Ոչ թե կիտված կոպեկներին

Հավի նման լուռ թխսելով:

Բայց ո՛չ.

այսօր

Ես կանչում եմ նաև նրա՛նց՝

Եվ այդ կիսատ-պռատներին,

Այդ ձեռը փակ-ժլատներին:

Թող գան, մարդկանց շարքը դասվեն,

Թե կարող են՝

Իրենց հիմար արատներից

Թող ամաչեն ու ետ քաշվեն.

Թե չեն կարող՝

Իրենց մտքում մեզպեսներին

Թող պարզապես հիմա՛ր հաշվեն...

Մի՛ ուշացեք, դե՛հ, ձեզ մատաղ,

Բոլորվեցեք այս կանաչին,  
Այս վիզը ծուռ ուռենու տակ,  
Եվ բաժակով այս առաջին  
Նախ և առաջ «բարով տեսանք» իրար ասենք,  
Ինչպես խփել ու խմել են լուսահոգի մեր պապերը:  
Եկեք այսօր մենք էլ, առանց ամաչելու,  
Նրանց նման ոսկորներըս լավ կարասենք  
Ու նախապես թուլացրնենք մեր ձիգ տված մեջկապերը,-  
Այսօր մի լա՛վ, ուզածի՛ս պես ուրախանանք, ուտենք-խմենք.  
Չէ՞ որ նորից  
Էլ մեր մորից  
Չենք ծնվի մենք...  
Մինչ նազ անող խորովածի համ-դամը գա՛  
Ես, տանտիրոջ իրավունքով, ձեզ թամադա:  
Դե՛հ, խմողաց խո՛ւնը անուշ,  
Եռեփ գինու կո՛ւնը անուշ,  
Խորովածի հո՛ւնը անուշ...  
Այս մի թասն էլ՝ նրա՛նց կենաց, ովքեր կյանքում  
Թեկուզ ծանրը կարիքի մեջ ու գրկանքում  
Ընդունում են  
Ու տանում են  
Ամե՛ն հարված,  
Բայց մնում են  
Էլի կյանքին սիրահարված:  
Դե՛հ, վերցրնենք,  
Բաժակները շախով-շուխով շխկացնենք,  
Խմենք, հետո այս կենացը ծաղկացնենք.  
Ով որ երգի՝ ձայնն անսպառ,  
Մատաղը՝ գառ,  
Ճրագը՝ վառ...

Տեսնեմ այդ ո՞վ այս բաժակը չի պարպելու,  
Տեսնեմ այդ ո՞վ այս բաժակից չի հարբելու...  
Այս բաժակն էլ մեր սրտից վեր բարձրացրնենք,  
Քամենք այնպե՛ս, կարծես լի է... երեխեքի դառը լացով,  
Խմենք, հետո բերաններըս քաղցրացրնենք  
Նրանց թմբիկ թուշիկների անուշ պաշով:  
Թո՛ղ որ նրանք ծիլի նման  
Քարն էլ ճեղքեն,  
Բարով ծաղկեն  
Հեր ու մերով,  
Քույր-ախպերով:  
Մեր հին գինով՝ և՛ ըս մի հին ու նոր կենաց.  
Կենացն ընպենք հավատարիմ բոլո՛ր կանանց,  
Որոնց հաճախ ցավ ենք տալիս, բայց որքան անց,  
Այնքան՝ ցավով՝ խելքի գալիս,  
Տարբերում ենք մամուռ-կանաչ,  
Էժան և թանկ,  
Մեր և դյութանք:  
Եկեք փութանք,  
Որ չսպառնա նրանց սիրուն ո՛չ մի վտանգ,  
Եվ հավատա՛նք,  
Որ մենք կյանքում  
Բախտի՛ նման նրանց գտանք...  
Խմենք կենացն անդավաճան ընկերության,  
Ընկերների ա՛յն սերության,  
Որ մինչև իսկ չի ընդհատվում  
Աքսորի մեջ ու գերության:  
Ընկե՛ր լինենք  
Նույն հուզմունքի,  
Համոզմունքի՛,

Նույն ճաշակի՛,  
Դրոշակի՛,  
Ո՛չ թե ընկեր լոկ բաժակի...  
Եկեք նաև մե՛զ չգրկենք, - առանց այն էլ  
Քիչ գրկանքներ հո չենք կրել աշխարհում մենք:  
Այս թասով էլ մե՛ր կենացը եկեք խմենք:  
Այս թասով էլ տրտմությունը,  
Ցավը,  
Դավը եկեք քամենք,  
Որ այսուհետ ուրախ ապրենք՝  
Կարաս բանանք, տկճոր կայրենք  
Երբեք չզգանք մեզ մենմենակ,  
Անթևթիկունք և անհենակ:  
Մեր վատ օրը հենց ա՛յս լինի,  
Հետո էլ գան դեռ լավե՛րը...  
Դե՛-հա՛, քամե՛նք մեր գավերը,  
Շուտ տանք պաշենք թասի տակը...  
Այս գավով էլ եկեք հարգենք  
Եվ անթառամ հիշատակը  
Կամար-կամուրջ քաշողների,  
Սյուն ու խաչքար տաշողների,  
Սանդ ու երկանք կտրողների,  
Ելք ու ճամփա փնտրողների,  
Վանք ու պալատ շինողների,  
Կտրիճ գավակ ծնողների,  
Աղբյուր-առու սարքողների,  
Փող ու թմբուկ զարկողների,  
Ինչպես նաև հիշատակը  
Նրանց հիշող-հարգողների...  
Հպարտությամբ և անհատույց երախտիքով

Հիշենք բոլոր ընկաժներին՝  
Հերոսաբար հանգաժներին  
Հանուն լույսի  
Եվ մե՛զ համար.  
Հիշենք նաև նրանց ծնող,  
Նրանց սնող,  
Նրանց գինող  
Հայրենիքը հերոսամայր:  
Ակնաժանքով շուռ տանք հողին  
Այս մեկ բաժակ մաքուր օղին,  
Այս մի բաժակ անխառն գինին.  
Թող մայր հողը նրանց վրա թեթև՝ լինի...  
Տեսե՛ք, տեսե՛ք, ո՛րիս, վերջապես,  
Խորովածը մեջտեղ մտավ:  
Հիմա ընտրենք մեզ իսկակա՛ն մի թամադա,  
Որ, հավատա՛,   
Արդեն խմած կենացներին չի հակասի,  
Այնպես, ինչպես որ մեզ նման  
Քե՛ֆ անողի քե՛ֆն էլ երբե՛ք չի պակասի...

27-29.XI.1957թ.

Մոսկվա